

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/67/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7622200848
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7622200848.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, 2. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, F. G. H., zast.: Advokátska kancelária - Ján Buroci, s.r.o., so sídlom Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: C. I., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 22. novembra 2022 č. k. 9C/10/2022-95

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku II. a III.

O d m i e t a odvolanie žalovaného proti výroku I.

Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (I.), zaviazal žalovaného k povinnosti vypratať nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, pre obec a kat. úz. J., okres K. a to rodinný dom súpisné číslo XXX, postavený na parcele KNC 352/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 667 m², parcelu KNC 352/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 667 m² a parcelu KNC 351, záhrada o výmere 76 m² a to v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II.) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanému vypratania predmetných nehnuteľností na základe tvrdenia, že žalovaný tieto užíva bez právneho dôvodu, pretože aj keď žalovaný predmetné nehnuteľnosti pôvodne užíval z dôvodu, že ich kúpil v dražbe, v dôsledku rozhodnutia súdu o neplatnosti dobrovoľnej dražby stratil svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.

3. Vec právne posúdil podľa § 123 a § 126 ods. 1 OZ, keď mal za preukázané vlastnícke právo žalobcov k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania. Žalovaný síce nepopieral, že v súčasnej dobe sú ako vlastníci nehnuteľností zapísaní žalobcovia, poukazoval však na to, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol v dobrovoľnej dražbe, dom zrekonštruoval a obýva ho s družkou a oboma maloletými deťmi. Pretože však v konečnom dôsledku predmetná dražba, v rámci ktorej sa žalovaný stal vlastníkom predmetných nehnuteľností, bola právoplatne určená za neplatnú, potom je vylúčené vlastnícke právo žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam a investície do opravy a rekonštrukcie týchto nehnuteľností nie sú dôvodom nadobudnutia vlastníckych práv k nim, hoci žalovaný má nárok domáhať sa náhrady zhodnotenia nehnuteľností. V konaní súčasne bolo nesporné, že predmetné nehnuteľnosti žalovaný užíva so svojou rodinou aj v súčasnej dobe. Žalovaný v konaní nepreukázal existenciu žiadneho

práva, ktoré by ho oprávňovalo sporné nehnuteľnosti užívať. Preto súd konštatoval, že žalovaný užíva nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov neoprávnene, bez právneho dôvodu, nemá k ich užívaniu žiaden titul a ich užívaním obmedzuje užívacie práva žalobcov ako vlastníkov nehnuteľností a súčasne žalobcovia preukázali, že vyzvali žalovaného pred začatím konania na vypratanie nehnuteľností, avšak bezúspešne. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel.

4. Vo vzťahu k návrhu žalovaného prerušiť konanie s odkazom na § 164, § 162 ods. 3 a § 444 ods. 2 CSP uviedol, že žalovaný navrhoval prerušiť konanie do ukončenia konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby. Konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby bolo vedené tunajším súdom pod sp. zn. 9C/270/216 a v uvedenej veci je právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/49/2021 zo dňa 21.9.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.10.2021. Otázka platnosti dobrovoľnej dražby bola tak právoplatne vyriešená týmto označeným rozsudkom. Výrok právoplatného rozhodnutia súdu je tak záväzný nielen pre strany sporu, ale aj štátne orgány, ktoré musia toto rozhodnutie plne rešpektovať. Uvedené teda nemohlo byť dôvodom prerušenia konania. Pokiaľ dôvodom prerušenia konania by mala byť ústavná sťažnosť vo veci neplatnosti dobrovoľnej dražby, ani uvedené nie je dôvodom prerušenia konania, keď navyše zo strany žalovaného nebolo v konaní preukázané podanie ústavnej sťažnosti. Preto súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 257 CSP, keď v zmysle zásady úspechu vo veci boli v konaní úspešní žalobcovia. Z toho dôvodu žalovaný právo na náhradu trov konania nemal. Náhradu trov konania však súd žalobcom nepriznal, pretože aplikoval § 257 CSP. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo môžu spočívať v postavení strany konania a v prejednávanej veci žalovanému bola uložená povinnosť vypratať nehnuteľnosť, ktorá slúži nielen na jeho bývanie, ale aj bývanie jeho partnerky a dieťaťa, a preto je nepochybné, že táto situácia si vyžiadala od žalovaného zabezpečenie nového bývania, náklady na presťahovanie rodiny a podobne a nepriaznivo sa dotkne jeho majetkovej sféry. Z uvedených dôvodov súd žalobcom náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v rozsahu jeho výrokov I. a II. v zákonnej lehote žalovaný odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP. V súvislosti s namietnutým návrhom na prerušenie konania poukázal na to, že voči rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/57/2022 zo dňa 30.9.2022 ako aj rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/49/2021 zo dňa 21.9.2021 bola podaná ústavná sťažnosť s dátumom doručenia na ústavný súd dňa 3.1.2023, ktorá je vedená pod číslom 29/2023, a ktorá je dôležitou skutočnosťou, tak ako pre posúdenie veci v konaní o neplatnosť dražby, ako aj pre predmetné konanie o vypratanie nehnuteľnosti. Vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku II., ktorým žalobe bolo vyhovené uviedol, že v konaní poukázal na to, že uvedený dom obýva spolu s družkou a deťmi, a že do domu investoval viac finančných prostriedkov ako mal dom hodnotu v čase, keď ho v dražbe nadobudol. Súd na uvedené však uviedol, že finančné prostriedky investované do domu si má vymáhať od žalobcov. Aj v súvislosti s týmto výrokom a záverom súdu, že zasahuje neoprávnene do vlastníckeho práva žalobcov, je nutné poukázať na obsah zmienenej ústavnej sťažnosti, z ktorej vyplývajú také skutočnosti, ktoré môžu privodiť zrušenie tak rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/57/2022 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/49/2021, a teda v konečnom dôsledku uvedené môže prinavrátiť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na jeho osobu. V ďalšom obsahu odvolania učinil dôvody, pre ktoré považoval podanú ústavnú sťažnosť za dôvodnú. Pokiaľ na pojednávaní uviedol, že investoval do predmetného domu všetky svoje finančné prostriedky cca vo výške viac ako 20.000 Eur, žalobcovia mu na jeho výzvy do dnešného dňa nevrátili tieto finančné prostriedky, hoci nimi výraznou mierou zhodnotil dom oproti stavu, kedy dom nadobudol, a preto v zmysle ustálenej judikatúry nie je možné z nehnuteľnosti vystáť rodinu s dvoma maloletými deťmi, pokiaľ oni si nedokážu nájsť náhradné bývanie. Vyslovil názor, že súd mal skúmať, či by neboli maloleté deti ohrozené vystávaním z nehnuteľnosti, či by sa z nich a jeho osoby ako otca nestali bezdomovci, toto sa však neskúmalo, a preto mal za to, že hrozí ohrozenie jeho základných ľudských práv, na základe čoho súd mal predmetnú žalobu zamietnuť. Zo všetkých uvedených dôvodov preto navrhol Krajskému súdu v Košiciach prerušiť konanie do rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti vedenej pod číslom RV529/2023 a po pokračovaní konania zmeniť napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu, eventuálne rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

7. Proti rozsudku v rozsahu jeho výroku III. – o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na to, že žalovaný bol k vyprataniu predmetných nehnuteľností vyzvaný predsúdnou

výzvou zo dňa 11.1.2022, na ktorú síce reagoval, ale dobrovoľne si povinnosť nesplnil. Mal teda k dispozícii všetky prostriedky vyhnúť sa negatívnym aspektom súdneho konania – náhrade trov konania v prípade neúspechu. Pokiaľ dôvody pre aplikáciu § 257 CSP majú byť výnimočné, podľa jeho názoru samotná skutočnosť, že predmetom vypratania je nehnuteľnosť, ktorú žalovaný obýva, nie je nejakou individualizovanou skutočnosťou, ktorá si zaslúži osobitný zreteľ. Následne uviedol, že napriek doslovnému zneniu § 257 CSP, nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti; na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené, a ktorá strana ich má platiť a moderovať možno aj trovy zastaveného konania; pokiaľ súd má v úmysle použiť moderačné právo musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila, a teda je povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko v prípadnej aplikácii § 257 (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS153/2018). Súd vopred žalobcov neupozornil na to, že chce na vec aplikovať § 257 CSP, a teda nedal žalobcom priestor, aby sa pokúsili vyvrátiť presvedčenie súdu o opodstatnenosti tejto aplikácie. Preto navrhol odvolaciemu súdu napadnutý výrok zmeniť tak, že žalobcom priznal plnú náhradu trov konania na oboch stupňoch konania.

8. Žalovaný k odvolaniu žalobcov uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalobcov uvedenou v ich odvolaní s poukazom na to, že voči označenému uzneseniu Najvyššieho súdu SR ako aj rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach bola podaná ústavná sťažnosť, ktorá je vedená pod číslom 29/2023, v dôsledku ktorej okolnosti je odôvodnené prerušenie konania. Otázka, ktorá bude riešená v rámci ústavnej sťažnosti môže mať význam a v konečnom dôsledku aj vplyv na posúdenie tohto konania, a teda aj voči III. výroku napadnutého rozsudku. Mal za to, že v prípade rozhodovania o trovách konania, ako to uviedol súd, je potrebné prihliadať ku všetkým okolnostiam veci, ktoré môžu mať vplyv na určenie povinnosti náhrady trov konania, pretože úlohou súdu nie je iba mechanicky rozhodnúť o náhrade trov podľa výsledku sporu. V tejto súvislosti súd podľa jeho názoru pri rozhodovaní o trovách konania prihliadol na viaceré okolnosti tak, ako sú uvedené v bode 41. rozsudku, keď zopakoval, že do predmetného domu investoval finančné prostriedky cca vo výške viac ako 20.000 Eur a žalobcovia mu na jeho výzvy do dnešného dňa dobrovoľne nevrátili žiadne finančné prostriedky alebo ich časť, hoci nimi výraznou mierou zhodnotil dom oproti stavu, kedy dom nadobudol a zopakoval, že deti sú vystavovaním ohrozené, a teda náhradné bývanie a jeho zaobstaranie je spojené so značnými výdavkami. V ďalšom rozviedol úvahu o tom, čo možno považovať za dôvod pre aplikáciu § 257 CSP so záverom, že súd postupoval pri nachádzaní práva, pretože rešpektoval skutočný zmysel a podstatu základných práv jeho osoby ako žalovaného, nepostupoval ani prísne formalisticky tak, aby pri náhrade trov konania umožnil priechod zjavnej nespravodlivosti voči žalobcom. Bol toho názoru, že sa jedná o osobitný prípad a v danej veci sú dané dôvody hodné osobitého zreteľa, keď právna úprava nevyklučuje vidieť dôvody hodné osobitého zreteľa ani vo vzájomných vzťahoch medzi účastníkmi, a preto súd pri tomto výroku nenechal túto okolnosť ako nepovšimnutú a svojim rozhodnutím cez aplikáciu § 257 CSP prispel k tomu, že rozhodnutie o trovách je nutné modifikovať tak, aby primárne neslúžilo niektorej zo strán ako prostriedok prejavu svojho negatívneho vzťahu k protistrane. V súvislosti s poukazom žalobcov na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS153/2018 uviedol, že odkaz naň je nedôvodný, pretože ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania iba výnimočne a v danom prípade nedošlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania, dôvod nepriznania náhrady trov je dostatočne odôvodnený a nejde ani o právny záver súdu, ktorý by bol v analogických v prípadoch protichodný. V závere uviedol, že zotráva na svojom podanom odvolaní v celom rozsahu.

9. Žalobcovia k odvolaniu žalovaného uviedli, že v čase, kedy súd rozhodoval o návrhu na prerušenie konania, konanie nemohol prerušiť na základe začatia konania pred ústavným súdom, pokiaľ žiadne súdne konanie pred ústavným súdom ani nezačalo a navyše podanie ústavnej sťažnosti samé o sebe nie je dôvodom na prerušenie konania. Zdôraznili, že nemajú ku nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania, riadny prístup, nakoľko ju žalovaný užíva, a teda nevedia sa ani vyjadriť k zhodnoteniu nehnuteľnosti. Po nadobudnutí plného výkonu práv k nehnuteľnostiam, a teda získania prístupu k nehnuteľnosti, vyvinú snahu, aby sa prípadné majetkové nároky vysporiadali. Navrhli odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok potvrdiť s výnimkou rozhodnutí o trovách konania, v ktorom rozsahu podali odvolanie.

10. Žalobcovia v odvolacej replike reagujúc na vyjadrenie žalovaného k nimi podanému odvolaniu uviedli, že vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania je argumentácia žalovaného v súvislosti s ústavnou sťažnosťou právne irelevantná. Vo vzťahu k druhej časti vyslovených argumentov žalovaného vyslovili názor, že ani samotný žalovaný v podanom vyjadrení neuviedol, o aké dôvody hodné osobitého zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP by malo ísť. Napokon zopakovali, že žalovaný bol písomne vyzvaný na

vypratanie z nehnuteľností, výzvu odignoroval, hoci si bol vedomý, že nie je vlastníkom, a že k ich užívaniu nemá žiaden právny titul. Preto takýto postup žalovaného si nezaslúži súdnu ochranu v podobe aplikácie § 257 CSP.

11. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaní odvolania, zaoberal sa jeho prípustnosťou. Podmienkou prípustnosti odvolania je procesná legitímácia odvolateľa vyplývajúca z § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté a súčasne odvolanie je možné podať len voči rozhodnutiu, voči ktorému zákon odvolanie pripúšťa. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok I.), nie je procesne prípustné. Výrok I., aj keď bol poňatý do rozsudku, má povahu unesenia, proti ktorému nie je prípustné odvolanie podľa § 357 CSP a contrario v spojení s § 355 ods. 2 CSP a na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dal stranám sporu a ich právnym zástupcom vo vzťahu k tomuto výroku nesprávne poučenie. Z uvedeného dôvodu odvolanie v tomto rozsahu bolo odmietnuté v súlade s § 386 písm. c) CSP ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

12. V ostatnom rozsahu Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolania strán sporu ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

13. Žalovaný ako odvolateľ uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), ktoré neboli naplnené.

14. Odvolateľ podstatu svojho odvolania proti vyhovujúcemu výroku (II.) založil v prvom rade na okolnostiach vzťahujúcich sa k tvrdeniu o tom, že bola podaná ústavná sťažnosť, z ktorej vyplývajú určité rozhodné skutočnosti, ktoré môžu privodiť zrušenie rozhodnutia NS SR zo dňa 30.9.2022 sp.zn. 5Cdo/57/2022, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.9.2021 sp.zn. 6Co/49/2021 a teda, ktorým postupom možno prinavrátiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX k.ú. J. a to rodinný dom s.č. XXX, postavený na parcele CKN č. 352/1, parcelu CKN č. 352/1 o výmere 667 m² a č. 351 o výmere 76 m² (ďalej aj predmet vypratania) jeho osobe. Mal pritom za to, že ústavná sťažnosť môže obstať z dôvodu, že rozhodnutie vyššieho súdu považoval za tzv. prekvapivé rozhodnutie, pretože vyšší súd založil svoje rozhodnutie vo veci na iných, zásadne odlišných právnych záveroch ako nižší súd, a teda strana sporu nemala možnosť argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov nižšieho súdu nejavili ako významné.

15. Odvolateľ súčasťou odvolania učinil tiež ako prílohu Sťažnosť zo dňa 28.12.2022 adresovanú Ústavnému súdu SR sťažovateľa CASSOVIA REALITAS Košice s.r.o. proti označeným porušovateľom základného práva: Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd SR v súvislosti s konaním o neplatnosť dobrovoľnej dražby nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. J., ktorou navrhol tak rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.9.2022 sp.zn. 5Cdo/57/2022 ako rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.9.2021 sp.zn. 6Co/49/2021 zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

16. Odvolací súd vlastným šetrením zistil, že predmetná ústavná sťažnosť bola vedená na Ústavnom súde SR pod sp.zn. II. ÚS 75/2023 a bolo o nej rozhodnuté uznesením zo dňa 8. februára 2023 č.k. II. ÚS 75/2023-9 tak, že Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť odmietol.

17. Z vyššie uvedeného dôvodu predmetnej odvolacej námietke nebolo možné pripísať relevanciu.

18. Žalovaný v ďalšom argumentoval tým, že do predmetného domu investoval všetky svoje finančné prostriedky, ktoré mu do dnešného dňa napriek výzvam žalobcovia nevrátili a že nie je možné z nehnuteľnosti vystaňovať rodinu s dvomi maloletými deťmi, pokiaľ si nedokážu nájsť náhradné bývanie, z ktorých dôvodov mal súd žalobu o vypratanie nehnuteľnosti zamietnuť.

19. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa námietkou odvolateľa založenej na vynaložených a tvrdených investíciách do predmetného domu zaoberal, keď dospel k záveru, že je vylúčené vlastnícke právo žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam a samotné investície do opravy a rekonštrukcie týchto nehnuteľností nie sú dôvodom nadobudnutia vlastníckych práv k nim. Súd k uvedenému dospel na základe nesporných skutkových okolností, podľa ktorých žalobcovia sú v súčasnej dobe zapísaní ako vlastníci predmetných nehnuteľností a napriek tomu, že žalovaný predtým nehnuteľnosti nadobudol v dobrovoľnej dražbe, v osobitnom konaní o určenie neplatnosti dražby bola predmetná dražba určená za neplatnú, na základe čoho pokiaľ žalovaný naďalej užíva nehnuteľnosti so svojou rodinou, ide z jeho strany o neoprávnený zásah do vlastníckych práv žalobcu, pretože žalovanému už nesvedčí vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam žiaden právny titul a nehnuteľnosti nie je oprávnený naďalej užívať.

20. Odvolací súd nemohol vytknúť nič na správnosti uvedených záverov súdu prvej inštancie, pretože aj keď žalovaný nadobudol predmetné nehnuteľnosti riadne v dobrovoľnej dražbe, z čoho pramenilo tiež jeho právo predmetné nehnuteľnosti ako vlastníkovi užívať, situácia sa zmenila výsledkom následne prebiehajúceho súdneho konania o neplatnosť tejto dražby, keď príslušný súd predmetnú dražbu vyhlásil za neplatnú.

21. Samotné investície do nehnuteľnosti nemajú vplyv na správne konštatovanie súdu o tom, že vlastnícke právo svedčí aktuálne žalobcom a že žalovaný predmet vypratania užíva neoprávnene. Preto je povinný predmetné nehnuteľnosti vypratať.

22. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní naznačil, že vystaňovaním z predmetných nehnuteľností hrozí jemu a jeho rodine ohrozenie ich základných ľudských práv, uvedené súvisí s otázkou, či povinnosť žalovaného vypratať predmet vypratania je potrebné viazať na bytovú náhradu.

23. Niet pochyb o tom, že Občiansky zákonník, ani zákon o dobrovoľných dražbách, even. iná slovenská právna norma v prípade, akým je prejednávaná vec, explicitne neviaže vypratanie predmetu dražby po jej vyhlásení súdom za neplatnú na zabezpečenie bytovej náhrady.

24. Podľa názoru odvolacieho súdu v tu prejednávanom prípade nemožno k právu na zabezpečenie bytovej náhrady dospieť ani prípadným poukazom na výkon práv v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ). K uvedenému odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky priznáva citovanému ustanoveniu síce zásadný aplikačný a interpretačný význam pre výkon subjektívnych občianskych práv, ale nepovažuje ho za ustanovenie, ktoré má vlastnú priamu normotvornú platnosť (porovnaj napr. rozsudok sp. zn. 1Cdo/48/97).

25. V práve označenom konaní vedenom pod sp. zn. 1Cdo/48/97 dovolací súd uviedol, že: V prípadoch, kedy súd vyslovuje povinnosť vypratať byt v nájomnom dome osobám, ktorým nevzniklo právo jeho nájmu (užívanie do 31.12.1991), je priznanie bytovej náhrady za takto vypratávaný byt vylúčené, a to aj s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, nemožno aktom aplikácie práva konštituovať doteraz neexistujúce povinnosti vlastníkovi.

26. Odvolaciemu súdu je tiež známe rozhodnutie Ústavného súdu SR (nález I. ÚS 13/2000), v ktorom ústavný súd názor prezentovaný dovolacím súdom v označenom konaní sp. zn. 1Cdo/48/97 považoval za rigidný, z (aj) ktorého dôvodu ho neaplikoval na ním prejednávanú vec – ústavnú sťažnosť navrhovateľky, ktorou namietala porušenie jej ústavných práv v súvislosti s rozhodovaním veci vedenej Okresným súdom v Poprade sp.zn. 11C/822/96 a následne Krajským súdom v Prešove sp.zn. 1Co/131/97 týkajúcej sa vypratania bytu bez zabezpečenia bytovej náhrady, o ktorej ústavný súd rozhodol v prospech sťažovateľky čiastočne, pretože dospel k záveru o tom, že pokiaľ krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa povinnosti sťažovateľky vypratať predmetný byt do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, t.j. bez zabezpečenia bytovej náhrady, išlo o zásah do jej práv na ochranu súkromného a rodinného života a obydlija, ktorý sa nezakladal na relevantných a dostatočných dôvodoch, na základe čoho krajský súd potom porušil sťažovateľkine základné práva zaručené v čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 3 v spojení s čl. 41 ods. 1 Ústavy (súčasne ústavný súd nevzhladol takéto porušenie na strane Mesta Poprad, v ktorej časti sťažovateľka úspešná nebola).

27. V tam prejednávanvej veci sťažovateľka žila v byte od roku 1992, kedy sa do tohto bytu, ktorého nájomcom bol jej otec nastaňovala, a keď v roku 1994 v čase smrti svojho otca nesplniac podmienky

prechodu nájmu bytu podľa § 706 ods. 1 OZ bola zaviazaná k povinnosti predmetný byt vypratať bez poskytnutia bytovej náhrady zo strany bytového podniku, resp. mesta Poprad ako vlastníka predmetného obecného bytu. Ústavný súd považoval predmetný byt za obydlie sťažovateľky s odôvodnením, že sťažovateľka bola v čase rozhodovania všeobecných súdov naň odkázaná. Podľa ústavného súdu nútené vypratanie bytu bez zabezpečenia bytovej náhrady sťažovateľke tak predstavoval zásah do jej práv na ochranu súkromného a rodinného života a obdobia zaručený v čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 3 Ústavy. Následne sa ústavný súd zaoberal otázkou, či tento zásah bolo možné z ústavného hľadiska ospravedlniť alebo ho bolo potrebné považovať za porušenie jej základných práv a aj keď ústavný súd poznamenal, že zánik odvodeného práva na bývanie v prípade, aký bol prípad sťažovateľky, Občiansky zákonník výslovne neviaže na zabezpečenie bytovej náhrady, na základe čoho je zásadne povinnosť osoby predmetný byt vypratať bez zabezpečenia bytovej náhrady, iba s ohľadom na § 3 ods. 1 OZ prichádzala do úvahy možnosť túto neprimeranú tvrdosť zmierniť podmienením zabezpečenia bytovej náhrady. V danej veci relevantnou bola okolnosť, že mesto Poprad ako vlastník bytu v rovnakom čase, keď iniciovalo začatie súdneho konania, zapísalo sťažovateľku do zoznamu uchádzačov o nájom obecných bytov, avšak nešlo o automatické zapísanie žiadateľa do takéhoto zoznamu, ale o zapísanie, ktorému predchádzalo preverenie opodstatnenosti tejto žiadosti príslušnými orgánmi mesta podľa podmienok a kritérií uvedených v tomto nariadení; jednou z podmienok bolo, že žiadateľ je sociálne odkázaný a nemá pridelený komunálny byt, nemá vlastný byt, rodinný dom, družstevný byt a nie je stavebníkom rodinného domu a iba v prípade, že žiadosť je opodstatnená, vlastník bytového fondu žiadosť o pridelenie bytu akceptuje a inak ju zamietne. Ústavný súd zdôraznil, že je ťažko oddeliť práva vlastníka od jeho povinnosti starať sa o základné potreby obyvateľov mesta, a preto nemožno a priori vychádzať z toho, že na základe § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka aktom aplikácie práva sú v takomto prípade konštituované dosiaľ neexistujúce povinnosti vlastníka. Toto ustanovenie si v danej veci vyžadovalo najmä zistiť, či mesto Poprad ako vlastník a zároveň správca komunálneho bytového fondu malo v čase rozhodovania súdu dôvod dosiahnuť okamžité vypratanie sťažovateľky z bytu, ktorý bolo potrebné považovať za jej obydlie podľa čl. 21 ods. 3 Ústavy, že by nebolo od neho spravodlivé žiadať, aby jeho vypratanie súd viazal za zabezpečenie bytovej náhrady. Pokiaľ potom krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa povinnosti sťažovateľky vypratať predmetný byt do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, t.j. bez zabezpečenia bytovej náhrady, išlo o zásah do jej práv na ochranu súkromného a rodinného života a obdobia, ktorý sa nezakladal na relevantných a dostatočných dôvodoch, na základe čoho krajský súd potom porušil sťažovateľkine základné práva zaručené v čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 3 v spojení s čl. 41 ods. 1 Ústavy.

28. Skutkové okolnosti v tu prejednávanvej veci boli ale odlišné v porovnaní s prípadom posudzovaným ústavným súdom. Hladným rozdielom bolo, že v prípade posudzovanom ústavný súd právo dožadovať sa vypratania bytu proti sťažovateľke prináležalo mestu, ktoré nebolo výlučne vlastníkom vypratávaného bytu, ale súčasne vlastníkom a správcom komunálneho bytového fondu, teda nepochybne subjektu, ktorý disponuje oprávnením rozhodovať napr. o pridelovaní bytov v jeho vlastníctve do nájmu jeho žiadateľom. Ústavný súd tiež zdôraznil, že je ťažko oddeliť práva vlastníka od jeho povinnosti starať sa o základné potreby obyvateľov mesta, a preto nemožno a priori vychádzať z toho, že na základe § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka aktom aplikácie práva sú v takomto prípade konštituované dosiaľ neexistujúce povinnosti vlastníka.

29. V predmetnom konaní ale žalobcami, ktorí sa domáhajú vypratania bytu, sú fyzické osoby, ktoré povinnosťou ako mesto rozhodne nedisponujú, u ktorých je navyše možné predpokladať, že predmet vypratania je ich obydliem, preto zo všetkých vyššie uvedených dôvodov povinnosť vypratať nehnuteľnosť užívanú žalovaným z dôvodu dražby, ktorá bola neskôr vyhlásená za neplatnú, nemožno viazať na zabezpečenie bytovej náhrady ani cez spomínaný § 3 OZ.

30. Takýto záver odvolací súd navyše vyvodil aj za súčasného poukazu na právny následok neplatnosti dražby, ktorým je o.i. tiež povinnosť každej osoby, ktorá prevzala výťažok dražby, ho bezodkladne vydražiteľovi (v tomto prípade žalovanému) vrátiť podľa § 32 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z.z. Zakotvením tejto povinnosti sa žalovanému dostane vrátenia tých finančných prostriedkov, ktoré mu de facto slúžili na nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu dražby, ktorá bola neskôr vyhlásená za neplatnú, ktoré môže použiť na zabezpečenie nového obdobia.

31. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu v napadnutom vyhovujúcom výroku II. vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

32. Proti rozsudku v časti jeho výroku III. o trovách konania podal odvolanie žalobca, keď mal za to, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania neboli splnené podmienky pre postup podľa § 257 CSP a navyše, keď súd žalobcov vopred ani neupozornil na to, že predmetné zákonné ustanovenie chce na vec aplikovať.

33. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania citujúc § 255 ods. 1 a § 257 CSP správne zhodnotil, že v sporom konaní vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci a že v tomto konaní boli úspešní žalobcovia, z ktorého dôvodu žalovaný nemá právo na náhradu trov konania.

34. Ako ďalej vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, napriek tomu, že žalobcovia boli v konaní úspešní v celom rozsahu, nepriznal im náhradu trov konania aplikujúc § 257 CSP, keď v prejednávanej veci zohľadnil okolnosť, že žalovanému bola uložená povinnosť vypratať nehnuteľnosť, ktorá slúži nielen na jeho bývanie, ale aj bývanie jeho partnerky a dieťaťa, a teda je nepochybné, že už táto situácia si vyžiada od žalovaného zabezpečenie nového bývania, náklady na presťahovanie rodiny a podobne a nepriaznivo sa dotkne jeho majetkovej sféry. Z týchto dôvodov poukazujúc na § 257 CSP úspešným žalobcom náhradu trov konania nepriznal.

35. Aj keď možno prisvedčiť odvolateľovi v tom, že súd pristúpil k aplikácii § 257 CSP bez toho, aby umožnil žalobcom sa k novej aplikácii § 257 vyjadriť, žalobcovia svoju argumentáciu k (ne)možnosti postupu podľa § 257 CSP využili nimi podaným odvolaním. Úlohou odvolacieho súdu tak bolo posúdiť, či v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre aplikáciu § 257 CSP, čo i len čiastočne.

36. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom, alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

37. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočnosť okolností. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočnosť okolností zákon bližšie nešpecifikuje. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2020, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trov konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

38. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. K aplikácii vyššie citovaného zákonného ustanovenia dochádza aj z aspektov sociálnych, kedy súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu, pričom si vždy všíma aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Aplikácia tohto zákonného ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti.

39. Podľa názoru odvolacieho súdu podstata prejednávaneho sporu, ale tiež okolnosť, že žalovanému napriek tomu, že predmet vypratania obýva o.i. tiež s maloletými deťmi, neprináleží žiadna bytová náhrada, v neposlednom rade postoj žalovaného v priebehu celého konania, predstavujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré v súhrne smerujú k výnimočnosti prípadu odôvodňujúceho na strane inak úspešným žalobcom náhradu trov konania proti žalovanému nepriznať vôbec. K uvedenému odvolací súd uvádza nasledovné.

40. Aj keď žalobcovia boli v konaní plne úspešní, teda ich nárok na vypratanie predmetných nehnuteľností bol súdom posúdený ako dôvodný, nemožno prehliadnuť, že žalovaný predmet vypratania pôvodne užíval oprávnene, pretože predmet vypratania nadobudol v dobrovoľnej dražbe, čím sa stal jeho

vlastníkom. K zmene v osobe vlastníka došlo až potom, keď o neplatnosti predmetnej dražby rozhodol súd. Aj keď z obsahu spisu nie je sporné, že podaniu žaloby (žaloba došla súdu vo februári 2022) predchádzala výzva na vypratanie adresovaná žalovanému, avšak bezúspešne, súčasne z obsahu vyplýva, že ešte v čase, kedy sa žalovaný vyjadril k žalobe na základe postupu súdu § 167 ods. 2 CSP, žalovaný sa účinne bránil, pretože poukazoval na tú okolnosť, že najprv bola žaloba o neplatnosť dražby na okresnom, tak krajskom súde zamietnutá, až na základe rozhodnutia dovolacieho súdu došlo k zmene v rozhodnutí tak, že odvolací súd (zo dňa 21.9.2021) rozsudok okresného súdu zmenil a určil dražbu za neplatnú. Jeho obrana ďalej smerovala k poukazu na tú skutočnosť, že proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.9.2021 bolo podané dovolanie zo dňa 13.12.2021, ktorého súčasťou dovolateľ učinil tiež návrh na odklad označeného rozsudku odvolacieho súdu, o ktorom zatiaľ nebolo rozhodnuté. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že dovolací súd rozhodol o dovolaní 30.septembra 2022 a následne bolo vo veci (v tu prejednáwanej veci) rozhodnuté napadnutým rozsudkom zo dňa 22. novembra 2022. Osobitosť predmetu konania (žalovaný predmet vypratania pôvodne užíval oprávnené, pretože predmet vypratania nadobudol v dobrovoľnej dražbe, čím sa stal jeho vlastníkom; k zmene v osobe vlastníka došlo až potom, keď o neplatnosti predmetnej dražby rozhodol súd), tiež postoj žalovaného k podanej žalobe, keď žalovaný sa v konaní iba účinne bránil, tiež skutočnosť, že otázka neplatnosti dražby síce bola právoplatne vyriešená, avšak v čase podania žaloby a časovo takmer až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej ešte nebol zrejmý výsledok dovolacieho konania (predmetom ktorého bolo dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 21.9.2021), napokon okolnosť, že žalovanému neprináleží žiadna bytová náhrada a že žalovanému v súvislosti s vypratáním vzniknú nepochybne náklady so zabezpečením nového bývania, tiež náklady na presťahovanie rodiny a podobne, čo sa nepriaznivo dotkne jeho majetkovej sféry (na ktorú okolnosť poukázal súd prvej inštancie), si vyžaduje v tu prejednáwanej veci aplikáciu § 257 CSP v celom rozsahu, pretože v opačnom prípade by zaviazaním žalovaného na náhradu trov konania proti žalobcom nastal na strane žalovaného prípad neprimeranej tvrdosti.

41. Vyššie uvedené zhodnotenie odvolacím súdom odôvodňovalo odvolací súd k posúdeniu odvolacích námietok odvolateľa (žalobcov) v časti výroku o trovách konania ako nedôvodných, pretože žalobca argumentoval "iba" tým, že:

- žalovaný bol k vyprataniu predmetných nehnuteľností vyzvaný pred súdnou výzvou zo dňa 11.1.2022, na ktorú síce reagoval, avšak svoju povinnosť dobrovoľne nesplnil, čím teda mal k dispozícii všetky prostriedky sa vyhnúť negatívnym aspektom súdneho konania - náhrade trov konania v prípade neúspechu,

- samotná skutočnosť, že predmetom vypratania je nehnuteľnosť, ktorú žalovaný obýva, nepredstavuje takú skutočnosť, ktorá si zaslúži osobitý zreteľ, pretože tento má byť daný špecifickými podmienkami a nemôže byť viazaný k druhom konania.

42. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie súdu vo výroku o trovách konania ako vecne správne, na základe čoho ho aj vo výroku o trovách konania potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

43. O trovách dovolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobcovia vo vzťahu k nimi podanému odvolaniu neboli v odvolacom konaní úspešní, naopak vo vzťahu k nimi podanému odvolaniu bol úspešný žalovaný a podobne uvedené platí vo vzťahu k podanému odvolaniu žalovaným, v ktorom odvolacom konaní neúspech žalovaného zodpovedal úspechu žalobcov. Preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní

vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).